



Živko Prodanović

PLAVA PTICA I JA

ja plavu pticu imam u oku
i što da radim: skoro će sezona lova,
čujem već šljapkanje lovaca lovini u tragu

zatvorim li oko, od tuge će umrijeti ptica
plava ptica radost osjeća svake sunčane zrake,
bez toga u tamu zatvorena zatvorom tame mre

ja plavu pticu imam u oku
i što da radim: skoro će sezona lova
pucanj krik u raznesenom oku mojem grob

tako će biti, slutim
utjehu tražim i znamenje neko
ja plavu pticu imam u oku
i što da radim: skoro će sezona lova

PJESMA O ČOVJEKU S UVELIM MASLAČKOM U OČIMA

na autobusnom kolodvoru
šeta između nepoznatih ljudi
čovjek s nožem zabodenim u grudi
i krv kaplje po prašnjavom asfaltu
i lice mu je bijelo
i oči su mu oborene
on čeka svoj autobus
neko putovanje u zvijezde
i rekao bih da je tužan

autobus stiže na
polazni peron broj šest
unaprijed je najavljen
srebrnom mjesecinom

glasa iz zvučnika
kotači i riječi
zajedno se kotrljaju
i staju točno pred čovjeka
s nožem zabodenim u srce
on tiho odlazi

prijatelju,
čiji je to nož u tvom srcu
da tako mirno odlaziš svim putovanjima
s malo uvela maslačka u očima

pitam,
a čovjek već putuje
da nema krvavih kaplji
na prašnjavom peronu
polaznog perona broj šest
mislio bih da sanjam

SANJAM

sanjam
odabir prokletstva
i prokletstvo odabira

sanjam
sajam rabljenih pogleda
proljetnu kišu bez jasnih namjera
i potragu za usamljenim gomilama

sanjam
ustrajno pokretanje ništavila
i ništavilo ustrajnog pokretanja

sanjam
zlatnooku proročicu
pjesmu i ulična vješala
i čovjeka koji je pojeo samoga sebe

sanjam da sam budan
i budan da sanjam tišinu
koju je nemoguće prepričati

VEČERNJA TRIBINA

ja ne želim živjeti iz nehata
rekao je pogrbljeni mukotrpnik
i stropoštao se u
smučionicu svakodnevice

ja nikada neću biti egokaroserija
rekao je ulični sebevozac
neoprezno pripaljujući cigaretu
brakonaumnici

ja se nosim sa sobom
ni crnorad ni muktegrad
ni plavocrtnu slavu
rekao je svejadnik
obećavajući se zoni futurizma

ja sam limuzindama
rekla je s visoka grijeholjubica
dok je ispred kladionice
popravljala čarapu

ja ne želim ništa razumjeti
rekao je hvališevac
proučavajući slučajnu putoševicu
naplavljenju u njegov kafić

ja trebam iskreno zasebništvo
rekao je pritajeni grudojeznik
i bez kajanja
prokockao gruboriječ

ja osjećam vječnostrah
rekao je pseudosvjetlac

ja se priklanjam stopludilu
rekao je zaprimozak
i predao se u ruke
zidotvorke
koja je nekada
bila lijepa
i preprodavala zvijezde
s južnog neba

PJESMA O OSTANKU

zašto nisi otišao kada su padale bombe?
ostao sam jer sam ja kuća,
prag sam i prozor i dimnjak,
dobra i loša riječ i psotka i molitva
i na zidu fotografija s vjenčanja
i šareni papir s dječjim crtežom krokodila
kojeg bombe traže do besvijesti

zašto nisi otišao kada je vrag zajahao
na jabuku u dvorištu?
ostao sam jer sam ja dvorište
i pas na lancu i lastavica pod strehom
i nakrivljena televizijska antena
i oluk koji treba popraviti

zašto nisi otišao kada je crni mraz
zaledio vodu života?
Ostao sam jer sam ja tu da ostanem

SAJAM ANTIKVITETA NA BRITANCU

dok se vrijeme vrti
kao stara gramofonska ploča
ova smotra retroslave
tvrdi da je hram, a ne tržnica

i tako svake nedelje
ponavljajući vjerolomnu lomnost
otvaraju se oltari prolaznosti,
upriličuje se slavohodni skup
zlatodvornika i svjetlozornica,
blista lista sakupljačke groze,
uzburkana zburka
vremenskih tragača,
potraga za boljom prošlošću,
prikupljanje prtljage
za uljepšanu nigdinu;
sve ostalo je neobjašnjivo

sajam antikviteta
grebalište je i ogrebalište
varaonica pod vedrim nebom znatiželje,
švercmaheri koji iznose
specijalni spec i onostranice,
ukrasnik grada gdje može kupiti
i samoga sebe ako si dovoljno star

stare ure, medalje i odlikovanja,
stari cilindri i jataganski jat,
staro, starež i starudija
sve je to pokretačnica rasprava
i guskoglavog nagađanja
uz udvorne udvore prodavača mudraca,
ovisnika o cjenkanju
i komešanje kravatonasljednika,
uglatog glata, tihokrađe i
brzostupnika,
od oltara do oltara

netko će se i upištoljiti
sav u kuburama i revolverima,
neki miroljupci odnose bajunet;

to je dobro za njihovu zbirku,
porculan, grubolažno skup,
dokumenti ni o čemu i svačemu
i stare razglednice
na kojima se još uvijek razaznaje
otisak nečije duše,
sve je to svečanost sajma antikviteta

iz jedne košare,
možda ničije,
prosipaju se riječi:
zabistroj, mozgograf i vlatotravnik,
plačiroman, škripiglasno i
mržnjonosac,
vrištigradno, ženaart i kradomhodaonica,
utajtrenik, turpidnik i nizštengepad
i ispred svih, kao prokletstvo,
autodafetnik i gradobudnik,
riječi iz svijeta koji ne postoji

leže prosute riječi,
nije od straha,
zaobilaze ih jedinstvenici i unutarnici,
snebagled
razotkriva razgolićeni razgol,
otprizorene riječi nikoga ne zanimaju,
medalja za hrabrost dobra je kupovina,
a zbog riječi, iako besplatnih,
dok ih sakupljam po asfaltu
prolaznici, inače dobri ljudi
gaze me po prstima